

De zevende dag

Op zijn gemak kuierde Onze Lieve Heer door Zijn schepping. Af en toe ging hij even zitten om te genieten van een tropisch strand, een schitterend bos of een goed gelukt gebergte. Ook maakte hij even een uitstapje naar een naburig sterrenstelsel. Hij zag dat het grotendeels goed was. Grotendeels, want hier en daar verschoof hij een eilandje, schiep nog een paar planten en dieren, en bedacht nog een natuurwetje. Onze Lieve Heer was op de rustdag toch niet aan het werk? Welnee, deze kleine dingetjes deed Hij voor Zijn plezier om er echt iets moois van te maken. Ja, de eerste zes dagen, dat was buffelen geweest; het valt niet mee om licht en donker te creëren, een universum te scheppen en ook een grote diversiteit te verzinnen voor alles wat leeft en groeit en altijd moest blijven boeien. Deze kleine aanpassingen zag Hij niet als werk, Hij deed het voor Zijn genoegen, als een hobby.

Hij had ook voorzien in een Handleiding bij Zijn schepping, met de even simpele als krachtige titel 'Boek'. Die zou hij later laten opschrijven door mensen van hun tijd, voor mensen van hun tijd. En daarin had Hij verordonneerd dat er zes dagen flink aangepoot moest worden, maar dat de zevende dag een rustdag was. In de eerste plaats voor overpeinzing, maar daarnaast om rust te hebben, leuke dingen te doen, te genieten van die schepping. Niet om helemaal niets uit te voeren. Zie die Handleiding als de allereerste CAO: ter aansporing maar ook ter bescherming van de mensen.

Terwijl Onze Lieve Heer zo door Zijn schepping wandelde, moest Hij af en toe een beetje gniffelen. Hoe lang zou het de mens kosten om alle ingebouwde geheimen van Zijn schepping te doorgronden? Zou men er in slagen om de erfelijkheidstheorie uit te vogelen? De raadselen van de relativiteit en zwarte gaten? Zou men op het spoor komen van de oerknal? Hij had er alle vertrouwen in, want Hij had de mens tenslotte uitgerust met veel intelligentie, al was de eerste test met een appel nou niet bepaald heel erg veelbelovend geweest.

Is het zo gegaan? Dat kun je zo niet weten. Met mijn achtergrond in de

biologie kan ik niet anders dan Darwin gelijk geven. Maar zijn die evolutionaire principes van te voren ingebakken in de schepping? Of moet ik geloven in het spaghettimonster en een vergiet op mijn hoofd dragen? Moet ik Genesis maar helemaal vergeten?

Het Nieuwe Testament bevat heel veel gelijkenissen, zeer populaire delen van de Bijbel. Waarom kunnen we het scheppingsverhaal dan ook niet zien als een gelijkenis? Ooit geschreven voor de mensen van toen, met de kennis van toen. Een prachtig verhaal voor de mensen van nu, met de kennis van nu. We zijn er niet bij geweest toen het universum ontstond. Het hoofd, de wetenschap, vertelt ons heel veel over hoe het is gegaan; het hart, Genesis, biedt ons een schitterende allegorie. Er is toch niets mis mee om die twee te combineren?

Terwijl Onze Lieve Heer ergens in Zijn fantastische schepping aan het chillen is, zie ik Hem ter instemming zachtjes 'ja' knikken.

*Gepubliceerd
MeerZicht juni 2017*